

U. Tinto

Núm. 25

Setembre Octubre 1986

Edita: Jazz Club Granollers

JAZZ CLUB GRANOLLERS

1986-1987 IV Centenari de la Porxada 1986

Qui és...

Horacio
Fumero

ESPAULELLA

Editorial

Fa poc més de tres anys, concretament en el mes de juliol del 1983, quan una colla d'aficionats al Jazz, elaboràvem els Estatuts que regirien la nostra societat, el "JAZZ CLUB GRANOLLERS", i la Generalitat de Catalunya hi donava el seu vist i plau, amb l'aprovació dels Estatuts. Aquesta colla d'amics, ens constituïem amb Junta Gestora d'aquesta nova o vella societat. Nova per la recent aprovació dels Estatuts i Nom, vella, per la llarga història passada des del 1935, data de la fundació, i les diferents vicissituds passades, des del canvi de nom, per motius polítics, com tots sabeu, passàrem a dir-nos CLUB DE RITME. La posterior fusió el Casino de Granollers, fins a la total desintegració de les activitats jazzístiques a la ciutat.

50 anys llargs plens de records entranyables, i de records tristos, enrera queden els 208 números de la publicació "CLUB DE RITMO" que des del 1946, fins el 1963, disset anys informen del món del Jazz i essent l'única publicació de tot l'estat espanyol que parlés de Jazz exclusivament.

Bé, després d'aquesta remembrança, cal dir que la Junta Gestora que ha regit el Jazz Club Granollers, durant aquests últims tres anys, aconseguint que a casa nostra es tornés a parlar i sentir Jazz, prop de 200 socis hem aconseguit, la nostra revista, que amb aquest número que teniu a les mans, ja n'hem editat 25. Hem celebrat per tot lo alt, els "Cinquanta Anys de Jazz a Granollers", a l'any 1984, i el "Cinquantenari del Jazz Club

Granollers", el 1985, celebrant concerts amb noms com, Clark Terry, Larry Porter, La Locomotora negra, Luther Jhonson etc... exposicions de fundes de discos, fotografies, això és una petita mostra.

Després de treballar aquests tres anys, considerem que la nostra missió com a Junta Gestora, arribat a la seva fi, per tant, i ja com s'ha us comunicarà per escrit, el proper 7 de novembre, al vespre, a l'Hotel Europa, de la nostra ciutat, se celebrarà la primera Assemblea General de Socis que per descomptat esperem que hi assistiu.

Dels membres actuals de la dimitida Junta Gestora, hi ha gent amb ganes de continuar treballant i altres que demanen el relleu, fet bastant normal degut a l'esforç realitzat.

I res més, prop de celebrar "GRANOLLERS, JAZZ 86", pel mes de desembre, ja donarem informació dels actes i els dies, només en cal de fer una crida a les persones aficionades a la nostra música, que continuï recolzant-nos i si algú desitja treballar en favor del Jazz i de Granollers, que ens ho notifiqui, que tots junts farem un Granollers més obert, i més Jazzístic, possant mireres a l'any 1992, que aprofitant les Olimpíades, suggereixo podríem organitzar un gran Festival de Jazz, que el podríem anomenar "1.ª OLIMPIADA DEL JAZZ, A GRANOLLERS", això m'ha vingut al pensament i creiem que no es mala idea.

LLuís Sitjes i Planas

"GRANOLLERS, JAZZ - 86"

Divendres, dia 5 de desembre, a les 10 de la nit

Al Cercle Cultural de la CAIXA

Per primera vegada a Granollers:

LA VELLA DIXIELAND

Organitza: JAZZ CLUB GRANOLLERS

Preu entrada: 600 Ptes. Socis: 400 Ptes.

Amb el suport de

Cultura
Servei Municipal

Sobre una màquina de fer música anomenada Orquestra Count Basie

Recentment, Albert Suñé, per Ràdio Avui, en una de les seves habituals sessions de Jazz, ens va obsequiar amb una d'elles dedicada al Comte amb motiu del traspàs del trompeta THAD JONES.

Tinc per costum —no sempre— gravar aquestes emissions, doncs Albert Suñé, bon jazzman i bon professional, és tota una garantia que els seus programes valen la pena de fer-ho, per regla general.

I sovint, em regalo les oïdes tornant a escoltar les cintes que he gravat.

El cas és que, escoltant una vegada més aquest cassete, on hi ha temes tant diversos com JUMP FOR JOHNNY, I'M SOUTH AGAIN, THE LONG NIGHT, TOGETHER AGAIN, etc. on els uns són interpretats a ritme trepidant, viu, ràpid, i d'altres de forma lenta, m'han submergit en un estat de lliurament tal al clima del swing i a la poesia que inspira la seva audició, que fins hi tot jo mateix m'he sorprès.

De passar d'un ritme ràpid com el en el cas de JUMP FOR JOHNNY amb uns fabulosos solos de Frank Foster (ts) Sonny Conn (Tp) el propi Basie, Frank Wess i Eric Dixon (flautes, junt amb Foster) a una espècie de Pastoral Beethoveniana com és THE LONG NIGHT —amb un protagonista quasi total de Thad Jones— ja els primers acords et transporten a la nova ambientació on el Comte, amb la seva Orquestra, desenrotllarà tot un poema que en la seva curta duració ens exposarà tot un contingut, tot un missatge, que solament hi poden arribar-hi els privilegiats.

Val a dir que l'agrupació del Comte, en aquest cas la dels anys 1962, més o menys com sempre, estava integrada per primeríssims músics i primeríssims solistes.

Les Flautes travesseres de Frank Wess, de Frank Foster i d'Eric Dixon, per exemple, diuen el que s'han de dir, però com volen, quant volen i amb un swing que ens transporta.

La secció de metall, vuit instruments, sembla talment que en sigui un de sol.

El suport rítmic, impecable. Si posem en marxa un Metrònom, constatarem la regularitat. I aquesta rigidesa va unida al swing que sobresurt per damunt de tot. Sense estridència amb un pianíssim, quant cal, que això només pot aconseguir-se si s'és un gran músic. Amén de que quant tenen de fer fortíssims, la seva precisió és matemàtica.

I el Comte al piano, amb els seus silencis.... Els seus silencis i les seves frases curtes, a voltes d'una sola nota, altres fent trinos, altres...úniques. Però sempre amb la seva imprevista, amb la seva personalitat.

L'Albert Suñé, en l'emissió a que em refereixo, a l'orquestra del Comte la defineix com a màquina... però segueix amb uns adjectius, que ja poden suposar.

Certament, de Comte i la seva orquestra només n'hi hagué un i una. I, possiblement, irrepetibles. L'un —el Comte— i l'altre —l'Orquestra—, formen un tot. Únic.

Els costos per mantenir una orquestra com aquesta són molt elevats. Actualment no és rendable. De desaparèixer aquest obstacle, crec que tornarien a reaparèixer les grans formacions. La qual cosa permetria tractar els temes de nova formada, amb un planteig diferent, donant-los-hi més amplitud, varietat, sonoritat i fins hi tot originalitat.

Evidentment, hi ha màquines per fer coses simples, senzilles. Altres per a fer coses complexes, difícils.

La del Comte —ell i la seva orquestra— eren d'aquest segon grup amb una constant o determinant única: PERFECCIÓ.

Pere Crusellas i Solsona

XVIIIè FESTIVAL INTERNACIONAL DE JAZZ DE BARCELONA 1986

El Festival de Barcelona, en la divuitena edició, ens dona un ventall de diferents possibilitats jazzístiques, n'hi ha per a tots els gustos.

Els vells aficionats podran gaudir de SIR CHARLES THOMPSON & MAJOR HOLLEY i RAY BROWN TRIO, també la BETTY CARTER & HER TRIO, RAY BRYANT piano solo i com no, els "ECHOES OF BE-BOP" amb un planter de 18 músics en escena, encapçalats per TETE MONTOLIU.

Els més joves o els que hi agradi el Jazz Modern, hi tenim una representació prou important, "THE YOUNG LYONS", "HERBIE HANCOCK QUARTET" amb músics com BRANFORD MARSALIS, també a BOBBY McFERRIN, PAQUITO D'RIVERA QUINTET i SUPER SAX & LOS ANGELES VOICES. El blues, també té la seva representació amb l'orquestra de B. B. KING. Els Spirituals amb un gran conegut de Granollers, THE JHONNY THOMPSON SINGERS. I el Jazz Català, sobradament representat per LUCKY GURI QUINTET, MANEL CAMP XAROPS, JOAN ALBERT AMARGÓS-CARRES BENAVENT QUARTET i la BIG BAND DEL TALLER DE MÚSICS. També hi haurà una nit Brasileira i una Sessió de Ball a SUTTON amb música de Gleen Miller.

En definitiva, un festival pensat amb molta lògica, aconseguint un equilibri de forces entre els diferents estils de jazz, n'hi ha per tothom!

Encara que des d'alguns sectors de la premsa "especialitzada" de Barcelona ja s'ha criticat ferotjament el festival, des d'aquesta modesta publicació de Granollers creiem que el programa és molt encertat i equilibrat, i animem al Consorci del Palau de la Música Catalana, a que continuï en la seva tasca musical i especialment al Jazz, li doni aquest suport, tantes vegades descuidat.

El més fàcil és criticar, però en aquesta ocasió creiem que està fora de lloc, a nosaltres només ens cal que FELICITAR-VOS.

Lluís Sitjes i Planas

FESTA INAUGURAL

Carrer TUSET. Accés Lliure

Divendres, 31 d'octubre, des de les 20 h.

HOT-SWING QUARTET * MADAGASCAR * TEMPUS FUGIT

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Dilluns, 3 de novembre, 22 h.

RAY BRYANT, piano solo
BETTY CARTER & HER TRIO
Betty Carter, vocal
Bennie Green, piano
Michael Bowie, contrabaix
Winard Harper, bateria

Dimarts, 4 de novembre, 22 h.

THE YOUNG LIONS
Terence Blanchard, trompeta
Robin Eubanks, trombó
Manny Boyd, saxo tenor
John Hicks, piano
Ray Drummond, contrabaix
Alvin Queen, bateria

Diumenge, 9 de novembre, 22 h.

HERBIE HANCOCK QUARTET
Herbie Hancock, piano
Branford Marsalis, saxo tenor
Buster Williams, contrabaix
Tony Williams, bateria

Dimercres, 12 de novembre, 22 h.

SIR CHARLES THOMPSON, piano
MAJOR HOLLEY, contrabaix i vocal
RAY BROWN TRIO
Ray Brown, contrabaix
Gene Harris, piano
Mickey Roker, bateria

Dijous, 13 de novembre, 22 h.

BOBBY MC FERRIN
PAQUITO D'RIVERA QUINTET

Dimarts, 13 de novembre, 22 h.

ECHOES OF BE-BOP
Tete Montoliu, piano
Jimmy Owens, Joe Newman, Steve Furtado, Eddie Henderson, trompetes
Slide Hampton, Britt Woodman, Eddie Bert, trombó, Jerome Richardson, Gary Bartz, Johnny Griffin, David Schnittler, Sahib Shihab, saxofons. Bobby Hutcherson, vibràfon. Ronnie Mathews, piano.
Ray Drummond, contrabaix.
Sangoma Everett, bateria. Earl Mc Intyre, tuba i trombó baix.

Divendres, 21 de novembre, 22 h.

MARLBORO SUPER BAND
James Moody, saxo tenor i flauta
Cedar Walton, piano
Ron Carter, contrabaix
Marvin Smith, bateria

Dilluns, 24 de novembre, 22 h.

MANEL CAMP. XAROPS
BENAVENT-AMARGÓS QUARTET amb JORGE PARDO
LUCKY GURI QUINTET
BIG BAND DEL TALLER DE MÚSICS

Divendres, 28 de novembre, 22 h.

SUPERSAX & LOS ANGELES VOICES
Conte Candoli, trompeta. Med Flory, Lanny Morgan, Ray Reed, Jay Migliori, Jack Nimitz, saxofons. Lou Levy, piano. Monty Budwig, contrabaix.
Lawrence Marable, bateria. Sue Raney, John Bahler, Gene Merlino, vocals.

PALAU DELS ESPORTS

Divendres, 7 de novembre, 22 h.

NIT DE BLUES
Billy Branch, harmonica i vocal
Melvin Taylor, Eddie Burns, Little Joe Blue, guitarra i vocals.
Nick Charles, baix. Julian Vaughn, bateria.
B.B. KING i la seva orquestra

CLUB SUTTON

Dijous, 13 de novembre, 23 h.

Divendres, 14 de novembre, 23 h.
BALL AMB LA MÚSICA DE GLENN MILLER

SANTA MARIA DEL MAR

Dissabte, 29 de novembre, 22 h.

NEGRO SPIRITUALS & GOSPEL SONGS
THE JOHNNY THOMPSON SINGERS

VI SEMINARI INTERNACIONAL DE JAZZ

Del 1 al 6 de novembre

curso a càrrec de BOB MOSES

clases de BATERIA

COMPOSICIÓN/ARRANJAMENTS

COMBO/IMPROVISACIÓN

Taller de Música. Informació 329 56 67

A propòsit del Cicle «Ara Jazz 4»

Apunt d'acabar l'any 1986, i partint de la base que el cicle "ARA JAZZ, 4" va estar finiquitat al passat més de maig, cal fer un repàs o balanç crític, del que va donar de si.

Un cicle, que en principi es va anunciar a bombo i platerets com el de la veritable madurès del mateix, tenia de comptar inicialment de 7 concerts, o sia, de gener fins a juliol. No va ser així, però en honor a la veritat, la qualitat dels cinc concerts donats, és immillorable. Quant va acabar, al maig tots teníem aquell mal gust de boca de que no tornaríem a escoltar Jazz de 5 estrelles, fins al proper cicle del 1987.

Però fem un repàs als músics que vàrem tenir entre nosaltres.

El primer concert, el de gener, ens deparà una agradable sorpresa una pianista desconeguda per a nosaltres, DOROTHY DONEGAN, acompanyada per Oliver Jackson, el drums i Jimmy Voode, al baix.

El febrer, el nostre TETE MONTOLIU, acompanyat per els incombustibles, Horacio Fumero al baix i Peer Wyboris, als drums, i amb JEROME RICHARDSON, al saxo tenor i flauta.

El concert més fluix, el tinguérem el mes de març amb la "MIGHTY FLEA'S BAND" del trombonista GENNE "MIGHTY FLEA" CONNORS.

L'abril, Blues de la 1.ª Divisió, a càrrec de la "JIMMY JHONSON BLUES BAND" del gran guitarrista i cantant de Xicago, Jimmy Jhonson, acompanyat per un altre guitarrista de gran talla com Jonn Watkins, cal destacar també al teclista Saint James Bryant.

I com a cloenda del Cicle Ara Jazz 4, el mes de maig i dins les Fires de Granollers, ens visità en exclusiva per a tot l'estat espanyol, "ARTHUR BLYTE ORQUESTRA" del gran Arthur Blyte, saxo alt, i figura destacada de l'orquestra de Gil Evans, acompanyat en aquesta ocasió per una formació molt particular, Adbul Wadud, el violoncel·lo, Bob Stewart, a la tuba i Bobby Battle, a la bateria.

En definitiva, un bon cicle, encara que breu. Però cal felicitar al Cercle Cultural de la Caixa de Pensions de Granollers, per l'esforç realitzat i que continuïn treballant perquè el cicle ARA-JAZZ 5 pugui ser una realitat.

ENDAVANT...

LLuís Sitjes i Planas

Arreu del Món

Segons fonts musicals de Girona, la Fundació Xavier Cugat entrarà en servei dintre el plaç de dos anys. El propi Cugat ha dit "Vull que sigui un conjunt recreatiu-cultural per els joves catalans". Es formarà una orquestra de joves amb la que es muntaran espectacles, i s'espera que la Fundació sigui un lloc on el jovent s'hi trobi bé i amb ganes de estar-hi present.

L'Ajuntament ha posat a la disposició de Cugat un espai d'uns 2.000 metres quadrats de superfície que serà cedit a la Fundació per les seves instal·lacions.

Presentada en l'últim Festival de Venècia, la pel·lícula de Vertrand Tavernier "Round Midnight", sobre els últims anys de la vida del pianista de jazz Bud Powell, ha estat la gran revelació del famós saxofonista Dexter Gordon, qui, identificat amb el tema i els personatges, ha fet una gran creació com actor que ha merescut l'admiració de tota la crítica americana. L'estrena mundial de la pel·lícula s'està fent en cadena, començant per París i continuant a Nova York i demés grans ciutats americanes. La crítica internacional en parla amb gran interès. Participen també en aquesta pel·lícula els músics Herbie Hancock, Bobby Hutcherson i Ron Carter.

HA MORT EL FAMÓS SAXOFONISTA EDDIE "LOCKJAW" DAVIS

El músic americà Eddie Davis ha mort recentment a Los Angeles, California, víctima del càncer. Tenia 65 anys i portava un any d'inactivitat a causa de l'enfermetat. De jove era considerat com un dels caps de fila entre els saxos tenor. A principis dels anys quaranta tocà en les orquestres de Cootie Williams i d'Andy Kirk. Eren els anys del swing. Més tard, a finals dels quaranta, dirigia un grup d'influència bop en el Minton's Playhouse de Nova York. A principis dels cinquanta es destacava com a solista en l'orquestra de Lucky Millinder passant després a l'orquestra Count Basie on es va fer famós degut a les meravelloses gravacions efectuades per l'orquestra de les que podem destacar sense cap mena de dubte les que figuren en el disco "Atòmic", amb arranjaments de Neal Hefty i gran participació de Davis com a solista al saxo tenor. També es necessari fer menció del disco que va gravar per la marca "Lazalad Records", en companyia del també saxo tenor Johnny Griffin, titulat "Taugh Tenors". Durant els últims anys ha actuat amb companyia del trompetista Harry "Sweets" Edison, per tot Europa, passant per Barcelona i també per el Festival de Jazz de Terrassa. Les seves actuacions a Copenhague sempre seran recordades per els nombrosos fans que varem tenir la sort de poder escoltar-lo.

Del nostre corresposnal a Dinamarca
Bob Andersen

"IMATGES DEL JAZZ" A BARCELONA

Demanades per la direcció de l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya, la col·lecció de fotografies que l'any passat fou presentada al Museu de Granollers pel JAZZ-CLUB, amb motiu de les celebracions del cinquantè de la seva fundació, seran exposades durant la segona quinzena de novembre d'enguany i possiblement tot el desembre vinent a la sala d'exposicions de l'esmentat Institut, a Barcelona.

Recordem que les fotografies en realitat, són el document gràfic més complert que existeix dels quatre cicles que amb el títol "ARA JAZZ..." va oferir-nos a Granollers el Cercle Cultural de la Caixa de Pensions.

També es bo fer esment de l'extraordinària qualitat d'aquells concerts, difícilment repetibles.

Les fotografies, com vostès saben, foren realitzades per Pere Cornellas, Pere Espauella i Ramon Ferrandis.

Pere Espauella

Foto: Pere Espauella

Qui és... Horacio Fumero

Amb Horacio Fumero, comencem una nova secció de la nostra revista, "QUI ÉS..." amb aquest títol anirem donant, mes a mes, unes petites pinzellades a modo de biografia, de tots els músics que fan possible el Jazz a Catalunya, més o menys coneguts, des de Tete Montoliu, fins aquell jove que toca la guitarra en el Club més insignificant, però sempre... fent jazz!

Horacio Fumero, va néixer l'any 49, a Cañada Rosquín, Argentina. Està casat i viu a Barcelona, on s'establí a l'any 1980.

La seva activitat musical comença de molt jove, als 8 anys tocava música folklòrica argentina.

Més tard, als 20 anys, treballa en diferents formacions jazzístiques del seu país i entra al conservatori Manuel de Falla a estudiar el contrabaix.

Coneix a GATO BARBIERI l'any 1973 graven dos discos, "Chapter one" i "Chapter two" amb aquesta formació atrevessen l'Atlàntic i venen a actuar a "Montreux Jazz Festival" i realitzen una gira per diferents ciutats europees en el que es va denominar: "NEWPORT in Europe"

A l'any 74 s'estableix a Ginebra, continua els seus estudis en el conservatori d'aquesta ciutat, i col·labora en formacions musicals diferents.

A l'any 1980 ve a Barcelona i decideix establir-se. Coneix a la majoria de músics que es desenvolupen per aquí, així col·labora amb Pere Iturralde, Josep M.ª Farràs, Carles González, Lucky Guri etc...

Professionalment, entra a formar part del sextet "Transatlàntic" i dona classes de contrabaix a "L'aula de música" de Barcelona.

A l'any 1982, hi ha un fet important en la seva carrera musical, entra de una forma estable, a formar part del trio de Tete Montoliu, fent diferents gires per tot el país i per l'estranger.

Ha treballat amb la majoria de músics que passen per Catalunya, Johnny Griffin, Joe Newman, Billy Mitchel, Harry "Sweets" Edison, Buddy Tate, Carrie Smith, Alvin Queen, Hal Singer, Jimmy Connors, Guy Lafitte, Andrej Olejniczak, Sean Levit, Dave Schnitter, Jean Luc Vallet, Burton Green, Mike Osborne, Jerome Richardson, Sal Nistico, Horace Parlan etc...

Aquest estiu passat, va fer una gira per França amb Tete Montoliu, actuant a festivals i clubs, de Niza, Biarritz i París.

Ha representat a Espanya en el "U.E.R. Jazz Festival" de París i recentment en "Europalia" a Brusel·les, juntament amb Tete Montoliu Trio, i Pere Iturralde Quartet.

Es un músic de gran formació i tècnica. Les seves qualitats són, el gran swing que aconsegueix i la facilitat d'adaptació que té, acoblant-se perfecta-

Foto: Pere Espauella

ment en qualsevol músic que acompanyi i qualsevol estil. Es el baixista de Catalunya per excel·lència i qualsevol músic que precisa un bon baixista, no dubte en demanar per HORACIO FUMERO.

Lluís Sitjes i Planas

Sitjes

PUBLICITAT

VDA. SANT ESTEVE, 3 - B

T. 870 65 39

GRANOLLERS

Al voltant de Benny Goodman

La mort de Benny Goodman el passat mes de juny ens cau com un altre puntal que desapareix si més no com una figura que hom en podria discutir llargament. I, aquí mateix cal fer un parèntesi ben distanciat del que va fer mitjança la seva gran orquestra, o amb els seus grups reduïts. Si amb l'orquestra no interessa absolutament gens, doncs cau a la vulgaritat dels arranjaments comercials i intranscendents, ans el contrari amb els seus "trios", "quartets", etc. arriba a la més alta definició de "jazz".

Perquè fou així? Doncs qualsevol afeccionat versat en el jazz, descobreix immediatament la tasca de conjunt. No oblidem que el jazz es música col·lectiva, els uns "traballen" per raport als altres. Quant aquesta combinació "roda" bé, el jazz és perfecte. Però cal esmentar que tots o quasi bé tots els músics que interpretaren amb el "swing" de Benny, foren després, primer tant importants com ell, i després més que ell. Teddy Wilson, Lionel Hampton, Charlie Christian, etc... monstres del jazz de totes les èpoques, gent que avui queden com a puntals indiscutibles.

És aquí mateix, on de nou es pot repetir la cèlebre frase aplicada al Quintet Hot Club de França, de que "el millor que té Stephen Grapelly es precisament en Django Reinhardt, es a dir que el millor de Benny Goodman es Hampton, Wilson, Christian...

Benny Goodman no hauria passat a la història del jazz com a gran puntal sense els músics esmentats, hauria passat en tot cas com un clarinetista més. I, no vull dir amb això que interpreti malament, i que tampoc valori aquí el seu mèrit i la seva tasca en pro del jazz, no, és més, crec que la seva personalitat interpretativa és ben característica. Hom descobreix la seva fraseologia amb els ulls clucs. Té una manera de dir les coes certament personal, no cal llegir el nom seu en el disc per a reconèixer-lo, i això té el seu valor. Ara bé, la seva tessitura és curta, li manca la força expressiva d'un Barney Bigard o d'altres. Aquesta gama mitjana de valors la juga amb astúcia però no podria mai arribar a fer la interpretació d'un "Acros the trake blues" de Duke Ellington, on la tècnica del solista Bigard, arriba de la nota més baixa que hom pugui trobar en un clarinet fins a la més alta, sense perdre n'hi remotament un bri de qualitat interpretativa.

Benny Goodman havia trobat una sèrie de frases, o d'escapes simultànies, de temes de dicció

jazzística, inconfundibles, però mai més es bellugava d'elles. No en sortia mai, perquè no en podia sortir, digues que no tenia més idees dins el cap, tornava sempre a les mateixes.

Benny Goodman ha de passar a la història del jazz per les seves interpretacions de grups reduïts amb músics com Hampton, Christian o Wilson i perquè hom escolta a aquests últims més qua a ell mateix, i si m'apureu encara i puc afegir que en moltes de les seves intervencions el que fa d'apagar un moment que hagués pogut ésser sublim si els intèrprets haguessin continuat sense ell.

L'etiqueta del Rei de Swing, és simplement això, una etiqueta. A la gent els hi agrada molt penjar etiquetes, però el swing no el va pas inventar en Benny Goodman, ni molt menys des del 1935 al 1941, on hi troben totes les seves millors interpretacions gràcies als seus impressionants col·laboradors ja esmentats. El swing es troba a tot arreu on el jazz és de qualitat, amics. Ja en Louis Armstrong amb els seus "Hot Five" i "Hot Seven" (1926-28) ens dona swing per parer un tren!

Diguem finalment que Benny Goodman no fa mai més res de bo, a partir de la dècada dels anys quaranta, i repeteixo senzillament perquè es desfan els grups petits, on els mestres de jazz esmentats aniran cadascú pel seu costat.

No podem pas, si més no, deixar passar Benny Goodman amb desgana, sinó al contrari, doncs fou un dels més astuts descobridors de genis del jazz, i això també té el seu mèrit.

Jordi Vall Escriu

Errol Garner

ERROLL GARNER 15-6-1921 Pittsburg, Pensilvania. 2-1-1977 Los Angeles, Califòrnia. Pianista Erroll Garner ve al món, el 15 de juny del 1921 a Pittsburgh, Pensilvània.

La vocació de ser pianista, li venia donada perquè en l'infantesa, bona part de la seva família eren músics. Començant pel seu pare, que li ensenyà teoria musical i piano, i acabant amb els seus companys de juguesques i trapelleries, que hi havien dos grans futurs músics del swing. L'un la mà dreta del "Duc", Billy Strayhorn, i l'altre, el bon pianista i compositor, "Dodo" Marmarosa. També cal fer esment, que el seu germà Lyndon, va arribar així mateix, a tenir força èxit, com a pianista de jazz.

Amb 16 anys complerts, fa el seu debut amb orquestres locals, i amb 23 anys, ja fet tot un home, es trasllada a Nova York, on pren contacte amb músics de la nova fornada, que estaven treballant, en el projecte, de la nova escola de bebop. En aquest període, arriba a tocar amb el contrabaixista, Leroy "Slam" Stewart, i amb el grandios saxo contraalt, Charles Christopher jr. Parker.

Tres anys més tard, el 1947, s'el va definir com el pianista més complert, aparegut després d'Art Tatum.

Bàsicament, era un bon músic de swing, i també s'el reconeixia com un dels grans romàntics del jazz. La seva concepció del piano, tenia les arrels en l'estil orquestral, amb un poderós atac amb les dues mans, que li donava grandiosos "crescendos" Acords molt rics, i una mà esquerra molt percutant que imprimia en el ritme molta energia, calor i humor, van fer d'ell un gran concertista molt popular.

Ja en el 1948, va portar a cap moltes gires per Europa, assolint grans èxits i una extremada popularitat, i 9 anys més tard va tocar amb l'Orquestra Sinfònica de Cincinatti, amb el que va intensificar més encara, aquest tipus d'actuacions, especialment fins a principis dels anys seixanta.

Si bé, aquest home, va arribar a l'índex de popularitat desorbitats, no es pot dir el mateix, de la seva qualitat i progressió, en quan a la seva talla jazzística, ja que, amb l'èxit assolit, en va tenir ben bé prou, i no va ésser capaç d'aprofitar, les grans qualitats que tenia en els seus dits, i la seva inexhaurible imaginació que li venia del cervell.

Tot i així, en l'àmbit del bebop, va deixar una petjada eterna, en la doble faceta de compositor i intèrpret, amb els que li van tenir al darrera cronològicament, pianistes de la vàlua de Clide Hart, Al Haig, Thelonius Monk, o Bud Powell.

Com a compositor, té peces d'aquesta època molt ressenyables i importants com "Trio" "Play, piano, play", o "Blues Garni".

Com a col·laborador i intèrpret, potser la peça més important, és "Coll Blues", en la que Garner i Barker, ratllen la perfecció, i en aquest cas, el pianista fa un solo, de total admiració per totes les generacions venideres.

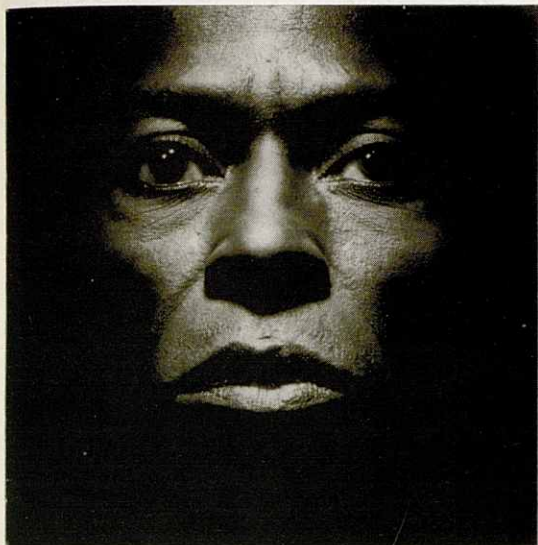
També va gravar, en el 1947, amb Don Byas, George Auld, i "Slam" Stewart.

Els seus elepes van ésser incontables, dels que se'n poden destacar "Concert by the sea", "Greatest Garner", "Misty", "Feeling is believing", "Magician", "Other voices", etc.

En el 1975, contrau una greu malaltia pulmonar i dos anys més tard, el 2 de gener del 1977, mori a l'edat de 55 anys, a Los Angeles, Califòrnia.

Jaume Sararols

Discografia

MILES DAVIS - TUTU WEA

Miles Davis torna a la càrrega hi ho fa amb un sorprenent àlbum, TUTU. Encara tenim el bon gust de boca que ens va produir aquell "YOUR'RE UNDER ARREST" del 1985, quan Miles Davis ens deixà bocabadats, tots ens pensàvem que el disc nou de M.D. tindria la forma i la banda, que vàrem poder presenciar aquest estiu passat a Barcelona. Doncs no, és un producte totalment nou. Com nou és el segell discogràfic, "WEA", doncs va trencar amb la Columbia per discrepàncies amb la línia musical de Miles Davis, després de gairebé 30 anys d'estreta col·laboració.

TUTU, està produït per el baixista MARCUS MILLER, que a més de tocar el baix s'encarrega dels ingredients musicals de l'àlbum, els sintetitzadors electrònics, percussions, etc... podríem dir que és cosa de dos, Miles Davis, a la trompeta i Marcus Miller, tot el demés. Però no, també hi col·laboren bateries de la talla d'OMAR HAKIM La trompeta de Miles Davis, sona tant bé com sempre, la sordina sembla creada expressament per ell. Però les composicions són totalment noves, fent ús del ritmes més en boga, diguem-li FANKY. L'edat per a Davis no passa i als seus 60 anys complers, encara disposa de tota la genialitat que la mantingut 30 anys esent el número 1. La gravació digital, és impecable, i és de total recomenació la seva adquisició gaudireu durant 40 minuts d'una electritzan experiència acústica.

Lluís Sitjes i Planas

Si t'agrada el JAZZ

fes-te
soci del
**JAZZ
CLUB**
Granollers

Nom
Cognoms
Carrer
Ciutat
Districte Postal
N.º llibreta o c/c
Banc o Caixa
Quota Any 1987: 1.200 Ptes.
C/. Ricomà, 72 - Tels. 870 65 33 - 870 06 99
08400 Granollers

Publicació
Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Jaume Segarra i Farres.
Nestor R. Ortiz Oderigo i Max Seligmann (Corresponsals de Buenos Aires-Argentina).
Bob Andersen (Corresponsal de Dinamarca)

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeix: Gràfiques Garrell - Granollers
Publicitat: Sitjes
Dipòsit legal: B-2472-1984

Domicili social: Ricomà, 72 - Tel. 870 06 99

NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S

AVENTAT J O S E S
C O N D I C I O N S
P E L S N U V I S ! !

LLISTES DE NOCES
REGALS
MENAGE
ELECTRODOMESTICS

ANSELM CLAVE, 7 - GRANOLLERS
PLAÇA BARANGE, 4 -